

אור האמת הפנימית

הסיפור על קוואן יין שי Kwan Yin Shi (סיפור עם סיני)

בודההיסאטווה, Avalokiteshvara (=אלוהים המביט מטה אל העולם בחמלה)

היה היו בארץ רחוקה ושמה סין, במאה ה-7 מלך ומלכה ולהם שלוש בנות. לביתם הקטנה ביותר

קראו מיו-שין. האגדה מספרת שכאשר מיו שין נולדה היה הניחוח מדהים של פרחים באוויר ונתיני הממלכה שמו לב לייחודיותה של הילדה. לרוע המזל המלך והמלכה לא היו ערים לערכה הייחודי של ביתם הקטנה. וכאשר מיו שין בגרה המלך רצה שהיא תמצא לה חתן ראוי כיאה לבת מלוכה.

מיו שין הודיעה לאביה ולאמה שהיא תהיה מוכנה להינשא רק בתנאי שהנישואין האלו יסייעו להקל על סבלו של העולם.

המלך התכעס כאשר שמע על מסירותה של ביתו לעזרה לאנשים והעניש אותה בעבודה קשה. אמה ושתי אחיותיה עודדו אותו לסלק אותה מארמון המלוכה. מיו שין נשארה עומדת על שלה.

ביאושו החליט המלך לאפשר למיו שין להיענות לקריאה הפנימית שלה ושלח אותה למנזר, אבל ציווה על הנזירות שם להתייחס אליה ביד קשה ולתת לה עבודות רבות וקשות על מנת שהיא תשנה את דעתה.

הנזירות עשו כמצוותו והכריחו אותה לאסוף עצים ולהביא מים, לטפל בגינה השוממת, הם חשבו שזאת תהיה משימה בלתי אפשרית מאחר והקרקע סביב המנזר הייתה סלעית ולא פוריה. אבל למרבה ההפתעה של כולן, מיו שין עמדה בכל המשימות שקיבלה ואפילו הגן התמלא פרחים יפהפים ולבלב אפילו בחורף.

כאשר המלך שמע על הניסים האלו, הוא החליט שהוא רוצה להרוג את מיו שין. אבל כאשר האיש ששלח לעשות זאת הגיע למנזר, הופיע לפתע רוח מתוך הערפל ונשאה את מיו שין הרחק משם למקום בטוח על אי בים. מיו שין חייתה שם לבדה, לומדת מתוך עצמה ומתמסרת להוראה הפנימית שלה.

עברו כמה שנים והנה אביה של מיו שין חלה, והוא שוכב במיטתו; הרופאים האמינו שהוא ימות בקרוב. ממש לפני שהורע מאוד מצבו הגיע נזיר לבקר את המלך. הנזיר סיפר למלך שישנה תרופה אחת שיכולה להציל אותו. התרופה הזאת צריכה להיעשות מהזרועות והעיניים של אדם שהוא חופשי לחלוטין משנאה. המלך חשב שזה בלתי אפשרי, אבל הנזיר סיפר לו שישנה בודההיסאטווה* בממלכה שתשמח לתת לו את אשר יבקש.

[*בודההיסאטווה = אדם- נשמה שהגיעה להארה שלה ויכולה לעבור לנירוונה [או גן עדן, העולם הבא] אבל בחרה לדחות את הנירוונה שלה ולהישאר על פני האדמה בשביל לסייע לשאר בני האדם להגיע לנירוונה.]

המלך שלח צי שלם של אנשים בשביל למצוא את הבודההיסאטווה הזו שאיש אינו מכיר. כאשר הם הגיעו מיו שין נתנה להם ברצון את עיניה ואת זרועותיה. הם חזרו אל הנזיר והוא הכין למלך את התרופה. המלך החלים מיד. כאשר המלך הודה לנזיר ורצה לתת לו כל מה שיבקש, ענה הנזיר, לא לי אתה צריך להודות אלא לזו שוויתרה על עיניה וזרועותיה... ולפתע, הנזיר נעלם.

המלך הבין שזוהי התערבות אלוהית ויצא לחפש את אותה בודהיסטווה שאיש אינו מכיר. כאשר הם הגיעו לאי הם גילו שזאת הייתה לא אחרת ממיו שין.

מיו שין סיפרה להם, 'זוכרת בליבי את אהבתו של אבי אלי נתתי לנזיר ברצון את אשר ביקש..'

המשפחה של מיו שין, אימה ושתי אחיותיה והמלך בכבודו ובעצמו בכו מרוב התרגשות ומאהבה שחשו שיש במיו שין ואימצו אותה אל ליבם. ובדיוק באותו הרגע האדמה רעדה, פרחים ירדו כמו גשם מהשמיים, ואלף ידיים ואלף עיניים הופיעו מרחפים באוויר.

ומיו שין נעלמה.

ומאז, זה ידוע, אלוהים העניקה למיו שין אלף ידיים* כדי שתוכל באהבתה והחמלה שלה להיות עבור אחיה על פני האדמה. מיו שין הפכה לאלת החמלה הסינית שידועה בשם קוואן יין - משמעות השם היא: זו שמקשיבה לקריאתו של העולם (וגם בכיו של העולם), בעיקר של הילדים על פני האדמה. [הרבה פעמים באומנות והפולקלור מהמזרח (ציור, ריקוד, שירה וכדומה) ניתן לראות דמות של אישה עם מספר רב של זרועות אשר מייצגת כמובן את קוואן יין. ישנם גם אומנים שונים במערב שמתמשים בזה].

כששאלתי את קוואן יין על מה כל זה מדבר? היא אמרה שהסיפור הזה מדבר על הנכונות להפסיק לשנוא, על הנכונות לא לנטור ניטה ולסלוח באופן מוחלט לעצמי קודם כל. לא לשאת את סיפורי העבר איתי בתרמיל של כעסים, פחדים, קרבנות וסיפורים ישנים. פרידה מושלמת ומוחלטת מהם המאפשרת משהו חדש. וגם - הוסיפה ברגש - מה, אני אלך לי לנירוונה, אשב לי שם רגל על רגל ואנוח בזמן ששאר אחי ואחיותיי (שאר בני האדם) ישארו כאן ויעברו את כל זה!?

קישורים שקשורים:

שיר - קישור